

У світі моєму лиш ти...

Маріанна Кіяновська

У світі моєму лиш ти не належиш мені.
Шафранові крильця маленьких обпалених бабок —
То наші листи. Подзвони. Не забудь. Вихідні.
Хвороба сумління. Я хочу в палац — хоч над ранок.

Бароко. Не нам ця симетрія, ці дзеркала.
Ці юні тюльпани — химерні, вибагливі, спрагли...
Та жінка солодка не мала тебе, хоч могла.
А жінка гіркіша — о як тебе, вершнику, прагла...

І що тепер кара — як катові смерть ачи плід —
Крізь колір металу, крізь присмак металу рудого
Я твій помаранч. Я у собі відстоюю світ,
Щоб ти його пив, просто з тіла мого, ні для кого.

Хоч хто мені ти — недовершений Пігмаліон?
Творіння твоє підгодовують юрми сукубів.
Я чиста, як ангел, якому намарився сон
Про перший цілунок в його недоторкані губи.